

Ella és l'Eva Bach. Em fa molta il·lusió poder-la presentar perquè segurament que una de les coses que et defineixen és aquest interès que tens per les emocions, per escoltar-les i per tindre-les com un motor a l'hora de poder aprendre i d'apropar-te també als nens.

Sobretot ets pedagoga, ets mestra, orientadora, escriptora, terapeuta familiar. Ets moltes coses, fas de tot, Eva, però una de les coses que també et defineixen és que t'apassiona l'educació, les relacions humanes i que treballes per desenvolupar noves formes de comunicació que obrin els cors.

Abans de veure la pel·lícula, per què l'has triada, aquesta? L'he triada pel que ens diu del paper del mestre, de quin és el paper d'un mestre. Pel que ens diu de les emocions, pel que ens diu de les arts, de la música, pel que ens diu també de la relació amb els alumnes i pel que ens diu de com la vida personal i familiar també està tot el dia present en les actituds que pren un mestre, també.

Un dels elements que en aquesta pel·lícula es pot veure que té relació amb les emocions és que quan el professor Holland comença a establir contacte amb els seus alumnes des de les emocions, mirant què els hi agrada, intentant relacionar-ho amb necessitats seves, intentant relacionar-ho amb motivacions dels alumnes, amb gustos. A partir d'aquí, connecta molt més amb ells i l'aprenentatge de la música flueix molt millor.

En l'educació i en la societat en general estem molt plens de mal entesos, i ens pensem que només serveixen per a alguna cosa les assignatures clàssiques. En canvi, matèries com la música, les arts en general, l'educació física, que està molt present també en aquesta pel·lícula, ens donen un bell camí per sentir, per ser, per créixer, per compartir, per desenvolupar la creativitat, per desenvolupar el gaudi, el fruit, la bellesa, el silenci, la contemplació, la cooperació, el treball en equip. Altres coses que són claus, que són les que ens fan tenir una vida realment bonica i plena, i que moltes vegades, amb aquesta catalogació de segona categoria no veiem.

Perquè vostè ja la coneix. Està en el seu cap, en els seus dits, en el seu cor. Però vostè no se'n fia, de conèixer-la. Molt bé. Som-hi. Preparada? Un, dos, tres, quatre.

Com a mestres hi ha una virtut que necessitem molt que és tenir molta paciència pels ritmes, pels temps que necessiten els aprenentatges per desenvolupar-se. Pels temps que necessitem les persones perquè els potencials aflorin i perquè d'alguna manera afinin, i en el cas de la música és literal, això.

Parles de dues conciliacions, que jo crec que les dues hi són, la família i la feina, i també considerant les expectatives també com a professor i la realitat, que és com conciliar el que pots imaginar, el que pots idealitzar, i com te'n surts.

El professor de música té la tasca d'empatitzar molt més, o fer que l'alumne empatitzi molt més amb aquesta assignatura. O sigui, té una lluita més forta que la que pugui tenir un professor de llengua, de matemàtiques o de medi.

Si fa la matèria d'una manera dintre de la normalitat, pot ser que el dia que faci un examen es trobi amb què la majoria d'exàmens estiguin suspesos. O sigui que ell s'ha d'esforçar molt més en què l'alumne dediqui unes hores d'estudi. I ja no solament per l'alumne, sinó també penso que pels pares. Els pares també consideren que la música és una matèria secundària o "maria", que és el que dèiem abans.

Això de la "maria", la música com a "maria". A mi això em dol perquè jo considero la música i totes les arts en general un bell camí per ser, per sentir, per créixer. I quan això ho eliminem, vol dir que estem eliminant tot allò que ens fa desenvolupar la sensibilitat d'una manera especial, d'una manera profunda. Tot allò que ajuda més a la creativitat sense haver de fer emprenedoria. Tot allò que ens connecta amb la vida, tot allò que ens connecta amb el gaudi. I estem prioritzant el que ens connecta amb la productivitat.

Estimar més els alumnes que l'assignatura jo crec que vol dir estimar més ensenyar, és a dir, estimar més el fet de ser professor que el fet de ser físic, o ser matemàtic o ser biòleg.

Com a mestres aquesta és la nostra obra, el que deixem a la vida dels alumnes, la petjada que deixem, l'impuls, aquell que l'acompanya. Crec que és una pena que no siguem més americans en aquest sentit i que aquí ens dediquem a lloar la gent quan ja està morta o està molt fotuda. I no fem aquests actes rituals de reconeixement a la simfonia, a la melodia de tantes persones anònimes que deixen aquesta petjada en el cor dels altres i quan són mestres en la vida dels altres.

Per a mi el que s'ha parlat tota l'estona d'aquest triangle: el contingut, el professor i l'alumne. Tota la interacció en aquest trio fonamental.

Doncs del que s'ha reflexionat em quedo amb donar-li valor a la música.

Jo sóc profe de mates, però tinc la carrera de piano. Aleshores, sempre quan intentes posar les dues coses conjuntes, assignatures que semblen a primera vista més importants com la llengua o matemàtiques o medi, però després te n'adones que és molt, molt important desenvolupar altres competències. Que te les donen una classe de plàstica o una classe de música.

Moltes vegades ens proposem grans somnis que ens facin famosos, que ens donin diners, que ens donin reconeixement. I en canvi potser els millors somnis que hi ha, i en la vida d'un mestre en particular, és el somni d'aconseguir impulsar els alumnes, en aquest cas, cap als seus propis somnis.